

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်မှူးမေ

တိမ်ဖြူလေးရဲ့လွင်ပီးကု

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထု)

ဒုတိယအကြိမ်

အနာတရတွေနဲ့ စွန်းထင်း
ညင်းလှိုက်တမ်းတ မွတ်သိပ်
လေပြည်ညင်းရိပ် သင်းပျံ့
ဆိပ်ဆူးရနံ့တို့ ပျက်ခြေ
ဒဏ္ဍာရီလို ကြွေကျ
မင်းလက်ကမ်းမှ ထမြောက်ရဲ့

အပိုင်း (၁)

အခန်း (၁)

"ကျွါ ဒုန်း ဝုန်း"

"ဟာ အမယ်လေး လုပ်ကြပါဦး"

"စက်ဘီးက ဝင်းတိုးတာဟေ့၊ ကားသမားက တိုးတာ မဟုတ်ဘူး "

"လုပ်ကြပါဦး လုပ်ကြပါဦး"

"ဟယ် ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒါ အင်ကြင်းနီဆိုတဲ့ ကောင်မလေး မဟုတ်လား။ နေဦး သွားမကိုင်ကြနဲ့၊ ဆေးရုံပို့"

"ပြဿနာ တက်နေဦးမယ်နော်၊ အမယ်လေးဟယ်၊ အသက် တစ်ချောင်းကလည်း အထွက်မြန် လှချည်လား။ ဘာဒဏ်ရာ မှ လည်း မရှိဘဲနဲ့ နှုတ်ခမ်းထောင့်ကလေး သွေးစို့နေတာပဲ ရှိတယ်"

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းအုံကြည့်ရှု ပြောဆိုသံများက ပျားအုံကြီးနှယ် တဝီဝီ။ အင်ကြင်းနီ၏ နားထဲမှာ လေသံတွေက တဝေါဝေါ ဆူညံလာခဲ့သည် မို့ သူမ နားမခံသာတော့ပါ။

သွားမယ် တံလျှပ်ခိုးတို့ ဝေနေသည့် ဧပြီလနွေ၏ နေ့လယ်ခင်းမှာ လူအုပ်ထဲ ညပ်နေလို့ ဘာအကျိုး ရှိမှာ လဲ။ အင်ကြင်းနီ၏ နားထဲမှာ ဥဩသံလေးတစ်ခု၊ ဆွတ်ပျံ့စွာ ကြားလာရသဖြင့် ဥဩငှက်ကို ရှာဖွေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။

ကားလမ်းရဲ့ အဝေးတစ်ပြမ္မာ တောအုပ်လေး တစ်ခုရှိသည် ။ အဝေးမြင်နှင့်ပင် ငြိမ်းချမ်းလှသော ထိုတောအုပ်လေးမှာ အစိမ်းရောင် သစ်ပင်တွေ ရှိသည် ။ ငြိမ်းချမ်းသော ဥဩငှက် ကလေးများ ရှိသည် ။ သူမ သွားလို့ ကြည့်မှာ ပေါ့။ လူဆိုတာ လွတ်မြောက် ငြိမ်းချမ်းရာကို အလိုရှိ ကြတာပဲ။

နေစမ်းပါဦး ငါ့ကို အမေ ဈေးဝယ်ခိုင်းလိုက်တာ မဟုတ်လား။ အခု ဈေးခြင်းရော။ အတွေးများ ဖြင့် အင်ကြင်းနီ နဝေတိမ်တောင် ဖြစ်နေမိသော်လည်း ဥဩငှက်ကလေးက ထပ်ဆင့် ကူဆွေး လိုက်သောကြောင့် သူမ တောအုပ် ကလေးသို့သာ အပြေးသွား လိုက်တော့သည် ။

ကမ္ဘာကြီးက သိပ်ပြီး လှပနေပါလား။ ဥဩငှက်ကလေးရေ ငါလာပြီဟေ့။ ကျွန်မမှာ အချိန်တွေ အားနေတယ်၊ ရှင့်ချစ်သူလေးကို

ကူရှာပေးမယ်။

လေနှင့်အတူ အင်ကြင်းနီ လွင့်ပါးသွားမိတော့ တံလျှပ်များ ဖြင့် ပူလောင် အိုက်စပ်နေသည့် ကမ္ဘာကြီးက မယုံနိုင်အောင် အေးချမ်းသွားခဲ့သည်။ ။ သူမ ဦးထုပ်ကလေး ဘယ်မှာ လဲ၊ လူတိုင်းဟာ ချစ်သူလက်ဆောင် ဆိုလျှင် မြတ်နိုးတတ်ကြတာပဲ။ အပျောက်တော့ မခံနိုင်။

ဟိုးအဝေး တောအုပ်ကလေးသို့ အင်ကြင်းနီ မယုံနိုင်လောက်အောင် လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိ သွားခဲ့သည်။ ။ သူမ သစ်ကိုင်းများ အကြားမှ သစ်ပင်တွေမှာ အရပ်ဆိုးလှသော ဥဩငှက် ကလေးများကို ရှာဖွေနေမိသည်။ ။

လွင့်ပါးနေသော စိတ်တို့ ဖြင့် တစ်ပင်တက်ဆင်း ရှာဖွေနေမိစဉ် ဟိုးလွင်ပြင် ဖုန်းဆိုးတောမှ ဥဩငှက်ကလေး၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ။ သည် အခါ သူမ မောသွားသည်။ ။ ဥဩငှက်ကလေးဆီ မသွားချင်တော့။ ။ ရောက်မိရောက်ရာ သစ်ပင်ကြီးမှာ ပဲ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေပြီး အသံကိုပဲ နားထောင်လိုက်သည်။ ။

ယခုတော့ သူမက စိမ်းလန်းသည့် တောအုပ် ကလေးထဲမှာ ရှိပြီး ဥဩငှက်ကလေး ကတော့ လွင်ပြင်ဖုန်းဆိုးတော၏ နီနီရဲရဲ ပေါက်ပင်ကလေးဆီမှာ ဖြစ်သည်။ ။

အင်ကြင်းနီ ချစ်သူကို သတိရသွားမိသည်။ ။ ချစ်သူရေ ကျွန်မတို့ တစ်တွေလည်း ဒီလိုပဲနော်၊ ဘဝတွေ တစ်ကမ္ဘာစီခြား၊ ရွှေပင်လယ် ကာဆီးခဲ့ပြီ။

မွေးကတည်းက တိတ်ဆိတ်အေးစက် ငြိမ်သက်ပြီး လွတ်လပ်မှုကို မြတ်နိုးတတ်သည့် သူမနှင့် အရာရာမှာ ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်ချင်သော သူမ၏ ချစ်သူတို့ သည် ဘာဖြစ်လို့ များ ခြေလှမ်း တော်တော်များများ အ

တူ လျှောက်လှမ်းခဲ့မိပါလိမ့်။

စိမ့်စိုလာသော မျက်ဝန်းများကို မှေးမှိတ်ရင်း အင်ကြင်းနီ နားနေ အိပ်စက်လိုက်သည် ။

ချစ်သူရယ် ကျွန်မကို စိုးမိုးနိုင်လှရဲ့ ။

ရှင် ... ကျွန်မရင်ထဲက ထွင်းဖောက် ထွက်ခွာသွားလိုက် စမ်းပါ။

ကျွန်မကို ငြိမ်းချမ်းခွင့် ပေးပါတော့နော်။

နှလုံးသား တစ်ခုလုံး နာကျင် အုံ့မှိုင်းနေအောင် ပြုစားရက်စက်လှ တဲ့ ရှင့်ရဲ့ အချစ်ဆူးတွေ ရှင် ပြန်နုတ်ယူ လိုက်ပါတော့။

ကျွန်မ အရှုံးပေးပါတယ် ချစ်သူ။

*****

အခန်း (၂)

လေပြေကြမ်းကြမ်း တစ်ချက်ကြောင့် အင်ကြင်းနီ နိုးသွားတော့ ကမ္ဘာလောကက အမှောင်သန်း တော့မည်။ တောအုပ်ကလေးက ပိုမိုပြီး မည်းမှောင်လာသည်။ သူမ ကားလမ်းမဆီသို့ တလွင့်လွင့် ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ။

ဟော ဟိုရှေ့နေရာ ကလေးဟာ နေ့လယ်က လူတွေ အုံခဲနေတဲ့ နေရာ မဟုတ်လား။ ယခုလို တစ်ယောက်မှ မရှိတော့မှ အင်ကြင်းနီ သွား၍ စပ်စုလိုက်သည်။ ။ အလို သွေးကွက်လေး တစ်ခုပါလား။

ဒါ ဘယ်သူ့သွေးလဲ။ ဘယ်သူ့ရဲ့ ခြေတွေ လက်တွေ ကျိုးပဲ့လို့ ကျခဲတဲ့ သွေးလဲ။ ဒါမှ မဟုတ် ချစ်သူရဲ့ ရက်စက်စိမ်းကားမှုကြောင့် နှလုံးကွဲသေသွားတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ သွေးလား။

သူမ စိတ်ရှုပ်ထွေး လာခဲ့သဖြင့် ထိုနေရာမှ ထွက်ပြေးလာခဲ့ ပြန်သည်။ ။ အမှောင်သန်း တော့မည်။ စာအုပ်ဆိုင် သွားဦးမှ ပဲ။ ဒီအချိန်ဆိုရင် မဂ္ဂဇင်းအသစ်တွေ ထွက်လောက်ရောပေါ့။

အင်ကြင်းနီ ပြေးထွက်သွားပြန်တော့ သူမ၏ နောက်မှ ခွေးတွေက ဆူညံစွာ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူကြသဖြင့် သူမ ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထရသည်။ ။ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ ခွေးလေးတို့ ရယ်။ ငါဟာ ကမ္ဘာလောကရဲ့ မွေးပျံ့တဲ့ ပန်းကလေးပါ။ သာယာတဲ့ အသံကလေးများ ထုတ်လွှင့်ပေးမယ့်

တယောလေးပါနော်။

စာအုပ်ဆိုင်ရှိရာ မြို့လယ်ဘက်သို့ ပြေးလွှားနေရာမှ အင်ကြင်းနီ စိတ်တွေ လွမ်းစို့လို့ လာခဲ့ပြန်သည်။ ဒီအချိန်ဟာ နွားရိုင်း သွင်းတဲ့ အချိန်ပဲ။ တို့ ရွာလမ်းမှာ နွားတွေ အုံးအုံးလန် နေရောပေါ့။ အမေ့ရဲ့ နို့စို့နွားမလေးကို ဘယ်သူ ထိန်းကျောင်းပေးမလဲ။ အတွေးပေါင်း များစွာဖြင့် အင်ကြင်းနီ အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့် ဦးလှည့် ပြေးလွှားခဲ့ပြန်သည်။

ငါ့စိတ်တွေ အစိုးမရပါလား။ တကယ့် မျောက်စိတ်ပဲ။ မမောသေးဘူး လားကွယ်။ စိတ်သွားရာ ကိုယ်ပါ ဆိုသလို ငါ့နွားကိုယ်ကလည်း သစ်ရွက်ကလေးတွေလို ပေါ့ပါးလှပါတယ်။ ရင်ခုန်သံ တွေကလည်း တဒိန်းဒိန်းနဲ့ ။

မကြာမီ အင်ကြင်းနီ သူမအိမ်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ။ ဟော အိမ်ပေါ်မှာ တော့ လူတွေ အပြည့်ပဲ။ သူတို့ ဘာတွေ ပြောနေကြပါလိမ့်။ ဟင် အိမ်လယ်မှာ အခန့်သားကြီး အိပ်နေတာ က ရော ဘယ်သူလဲ။ သနပ်ခါးတွေ ဖွေးလို့ ။ နွေစံပယ်ပွင့်လေးတွေနဲ့ မွှေးလို့ ။ ရှည်လျား ဖြောင့်စင်းသော ဆံပင်မှာ စံပယ်ပွင့်ကလေးများ နဲ့ နွဲ့လျနေသလို ပလူကောင် လေးများ လည်း ကပ်ငြိ နေပါသည်။ ။

အိုကွယ် သူကလေးက ဘယ်သူလဲ

အင်ကြင်းနီ အသေအချာ ငုံ့ကြည့်မည် ပြင်ဆဲ၊ မောင်လေးက ပဝါတစ်စနှင့် ထိုမျက်နှာလေးကို ဆွဲ၍ ဖုံးအုပ်ပစ်လိုက်သည်။ ။ သူမ မကြည့်ရဲတော့ပေ။ စိတ်ပျက်စွာဖြင့်ပင် အင်ကြင်းနီ အိမ်သားများကို လိုက်ကြည့်နေမိပြန်သည်။ ။

အမေ ဘယ်နေရာမှာ လဲ၊ အိမ်၏ ထောင့်ကလေး တစ်ထောင့်မှာ အမေ့ကို တွေ့သွားသဖြင့် သူမ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသည်။ ။ အမေ့ကို အ

င်ကြင်းနီ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် လွမ်းနေမှန်း မသိပါ။ သူမ အမေ့ထံ ပြေးသွားပြီး အမေ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ကလေးလေး တစ်ယောက်နှယ် တိုးဝင် ခိုတွယ် နေမိသည်။ ။

သို့သော် အမေက သူမကို ငုံ့မကြည့်ခဲ့။ မျက်ဝန်းအစုံကို မှတ်ထားပြီး နှမ်းညှိုးကြေကွဲ နေပုံက အင်ကြင်းနီ အော်ငိုမိတော့မည်။ အမေက မချီတရီ ကြေကွဲနေတော့ သူမပါ ရောပြီး ငိုရှိုက် နေရာမှ အဖေ့ကို အင်ကြင်းနီ သတိရသွား ပြန်သည်။ ။

အမေ ဘာဖြစ်နေလဲဆိုတာ အဖေ့ကို မေးကြည့်ရမည်။ အဖေက တော့ သိမှာပဲ။ သို့သော် အဖေကလည်း အမေ့နှယ် ကြေကွဲခြောက်သွေ့ လောင်နေသည်။ ။ ဟာကွာ ဘာတွေမှန်းလည်း မသိဘူး။ သူတို့ အားလုံး အိပ်မက် မက်နေကြတာလား။ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေကြတာပဲ ဖြစ်မည်။ မျက်သားတွေ နီရဲနေအောင် သောကဖြစ်နေပုံက နားလည်ရ ခက်သဖြင့် သူတို့ ကို ကြည့်ရင်း အင်ကြင်းနီ စိတ်ညစ်လာခဲ့သည်။ ။

အပြင်လောကမှာ အလင်းရောင် မရှိသေး။ သန်းခေါင်ကျော်ရင်တော့ အလင်းရောင် ရောက်လာမှာပဲ။ အိမ်ရှေ့ လှည်းလမ်းရောက်တော့ လှည်းတချို့ အော်မောင်းနှင့် နေကြပေပြီ။ ဧပြီလ မိုးကောင်းကင်ကတော့ တိမ်ရိပ်လရိပ်တို့ ဖြင့် ကြည်လင် ဝင်းပဆဲ။

အစိုးမရသည့် စိတ်ဖြင့် အင်ကြင်းနီ လေပြေနနှင့်အတူ လွင့်မျောလိုက်ပါ လာခဲ့သည်။ ။

သွားမယ် ကမ္ဘာကြီးအနှံ့ လျှောက်သွားပစ် လိုက်မယ်။ ကျွန်မဟာ ရွက်ဝါခြောက်ပါပဲ။ ကြိုးပြတ် စွန်ကလေးပေါ့။ ချစ်သူဆီ သွားမယ်၊ နိုင်လွန် လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ကားတွေ တစ်စီးမှ မရှိသေး။ သို့သော် အဝေးပြေး လမ်းမကြီးက ပြိုင်မြင်းတစ်ကောင်လို ခုန်ပေါက်

ကဆုန်စိုင်း လိုက်ချင်စဖွယ်။ ချစ်သူပေးတဲ့ ဦးထုပ်ကလေး ဘယ်မှာ လဲ။

မိုးသားတိမ်လိပ်တို့ နှင့် အုံ့မှိုင်းလင်းလင်းနေသည့် ကမ္ဘာလောက ကြီးထဲသို့ အင်ကြင်းနီ လျှောခနဲ တိုးဝင် ပြေးလွှားနေမိ ပြန်လေသည် ။

***

ဖြောင့်ဖြူးနေသော အဝေးပြေး လမ်းမကြီး တစ်လျှောက် တိမ်ဆိုင် လေးနှယ် အင်ကြင်းနီ ပြေးလွှား ကဆုန်စိုင်း နေမိပါသည် ။

ဟော ဟိုရှေ့မှာ ခရီးသွား တစ်စုပါလား။ ထင်းပလိုင်းတွေ၊ ထင်းစည်းတွေနှင့် ရွက်ဆောင် သယ်ပိုးထားလိုက်ကြသည် က တကယ့်ဝန်တင် ကုလားအုတ်ကြီးများ နှယ် ချွေးဒီးဒီး ကျနေသည့် လူသား ကုလားအုတ်ကြီးများ ၏ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ကြီးများကို သူမ ကူညီသယ်ဆောင် ပေးချင်မိပြန်သည် ။ အင်ကြင်းနီ ထိုလူစုအနားသို့ တိုးကပ်သွားလေ၏။

"ဟ စံပယ်နံ့တွေ တယ်မွေးပါလားဟေ့၊ ဘယ်က နတ်ဒေဝတာတွေများ ငါတို့ ကို သနားကြင်နာ နေကြပါလိမ့်။ သနားရင်လည်း အတိတ်နိမိတ် ကလေးများ ပေးတော်မူပါ"

"ဟေ့ကောင် မိုးတောင် မလင်းတတ်သေးဘူး။ မင်း မူးနေပြီလား။ စံပယ်နံ့မွေးတာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ငါကတော့ မင်းဆီက ချဉ်စုတ်စုတ် အရက်နံ့ကြီးပဲ ရတယ်"

လူသန်ကြီးနှင့် လူညက်ကလေးတို့ ၏ အငြင်းအခုန် စကားများက ရယ်မောပစ်ချင်စရာ ဖြစ်သည် ။ အံ့ဩပါ၊ သူတို့ အနားမှာ ဒီလောက် နီးကပ်စွာ ရပ်နေတဲ့ အင်ကြင်းနီကို မမြင်ကြဘူး တဲ့ လား။ သူမရဲ့ ခန္ဓာကို

ယ်က မြူနှင်းတွေလို တိမ်ဝွမ်းမျှင်လို ဖြူသွယ်ဝေဝါး နေလို့ လားမသိ။

အင်ကြင်းနီ လူညက်ကလေး၏ ထင်းစည်းကြီးကို နောက်ဘက်မှ ဝင်မလိုက်သည် ။ ပခုံးနှင့် ကျောကို အားပြုပြီး သယ်ပိုးနေသည့် ထင်းစည်းခမျာ မြောက်ခနဲ ပေါ့သွားတော့သည် ။

"ဟ ဟ မလုပ်ပါနဲ့ ကွ၊ မနောက်ပါနဲ့ ကွာ ငါ့မှာ မနည်းထမ်းထား ရတာကွ။ ကိုယ်လည်း အလေးအပင်ကြီးနဲ့ တောင် သူတစ်ပါးကို နောက်ပြောင်ချင်ရသေးတယ်"

လူညက်ကလေးက အလန့်တကြား အော်လိုက်သလို လူသန်ကြီးမှာ လည်း ထိတ်လန့်နေ ပြန်သည် ။

"ဟာ မင်း ထင်းစည်းကြီး မြောက်နေတယ်ဟေ့"

လူသန်ကြီးက သူ့ကျောပေါ်မှ ထင်းစည်းကို လမ်းပေါ်သို့ ဘုန်းခနဲ ပစ်ချစဉ် ရှေ့မှ လူတချို့လည်း ရပ်တန့်နောက်ပြန်ဆုတ် လာကြတယ်။

"ဟေ့ ဒီညောင်ပင်ကြီးက ရာဇဝင်နဲ့ ကွ၊ နေ့လယ်ကြောင်တောင် အမြဲတမ်း တစ္ဆေခြောက်တဲ့ အပင်။ ဒါပေမဲ့ကွာ ငါသက်သာတာပေါ့၊ ငါတော့ ဆက်သွားလိုက်ဦးမယ်ဟေ့"

ထင်းစည်းများ နှင့် လူစု ဆက်လက် ထွက်ခွာလာကြ ပြန်သည် ။ အင်ကြင်းနီမှာ လူညက် အဘိုးအို၏ ထင်းစည်းကို ကူသယ်နေလိုက်သည် ။ ရှေ့မျက်ဝန်း တစ်ခုမှာ တော့ မြူခိုးတွေ ကာဆီး ပိတ်မှောင်လျက်။ သူမရဲ့ မျက်ဝန်းတွေ မျက်မှန်လိုပြီ ဖြစ်ရမည်။ ချစ်သူလိုပဲ သူမလည်း မျက်မှန်တပ် ရတော့မည် ထင်ပါရဲ့ ။

ချစ်သူကို သူမ သတိရသွားပြန်သည် ။

သူဟာ ရက်စက်တတ်တယ်၊ တစ်ပြိုင်တည်းမှာ ပဲ ကြင်လည်း ကြင်

နာတတ်တယ်။

မီးလျှံနဲ့ သီတာရေစင်လို အင်ကြင်းနီရဲ့ နှလုံးသားတွေကို ပရမ်းပတာ ပူစေ အေးစေတယ်။

ချစ်သူရယ် ရွှေပင်လယ်တွေ ဘယ်လိုပဲ ကာဆီး ကာဆီး ကျွန်မ ရှင့်ထံပါးသို့ အရောက်လာ ခဲ့မယ်နော်။

အင်ကြင်းနီ တစ်ယောက်တည်း တလုပ်လုပ် ပြေးလွှားနေမိစဉ် အဝေးမှ အစက်ကလေး နှစ်စက် လွင့်ပါးလာသည် ကို သူမ မြင်လိုက်ရလေသည် ။ ဒါ မုန်တိုင်းလား၊ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည် က ဂျင်းဘောင်းဘီတွေနဲ့ လမ်းသရဲနှစ်ကောင်။

"ဟေ့ ကောင်မလေး၊ နင်က အသစ်လား။ မိတယ်နော်၊ စံပယ်ပွင့်တွေ ဝေလို့ "

အမယ် လူကိုများ အသစ်လား၊ အဟောင်းလားနဲ့ ။

ဟင်း သူမ စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ဆက်လက် ထွက်ခွာလာတော့ သကောင့်သား နှစ်ယောက်လည်း နောက်က လိုက်လာကြပေသည် ။

"ဟေ့ ဟေ့ နေပါဦး ကောင်မလေးရဲ့ ။ တို့ က ခင်တတ်လို့ ပါ။ ဘယ်ကိုသွားမလဲ ပြော ပို့ပေးမယ်"

"မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မ သွားတတ်တယ်။ ဖယ်ပါ ရှင်တို့ "

သူမ ပိတ်အော်လိုက်တော့

"သူ တို့ အခြေအနေကို သဘောမပေါက်သေးဘူးကွ။ သူက အသစ်ကလေး လာပါကွာ သနပ်ခါး အဖွေးသား စံပယ်ပန်း အမွှေးသားနဲ့ မမိုက်ပါဘူး။ လာ မိတ်ကပ်မလေးတွေ လိုက်ရှာကြရအောင်"

"ဟ ငါတို့ က သနားလို့ မအူမလည်လေးမို့ ကူညီဖို့ ချဉ်းကပ်တာပါ။
သူ့ရုပ်ကလေး မြင်တာနဲ့ ငါ့ညီမ အရင်းလေးလို ကြင်နာလို့ ပါ"

"ဟား ဟား ဟား တော်စမ်းပါကွာ၊ လာ သွားစို့"

လမ်းသရဲနှစ်ကောင် ပြေးထွက်သွားတော့မှ အင်ကြင်းနီလည်း အ
နှောင့်အယှက် ကင်းစွာဖြင့် ဆက်လက် ထွက်ခွာရတော့သည်။ ။

မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကြီးကတော့ ကြင်စင်လှပလျက်။

*****

အခန်း (၃)

အင်ကြင်းနီ အိမ်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာတော့ အိမ်မှာ လူစည် ကားလှသည်။ အလှူလုပ် နေကြတာလား။ သူမ လျှောက်သွားနေလို့ အိမ်မှာ ဘာတွေ လုပ်နေမှန်းတောင် မသိရ။

မောင်လေး ရှင်ပြုပြီ ထင်သည်။ အင်ကြင်းနီကို အမေပြောနေတာ ကြာပေပြီ။ သည် နွေ ရှင်ပြုမည်ဆိုတာ အကောင်အထည် ပေါ်ပြီ ဖြစ်ရမည်။

များ ပြားလှသည့် လူများကို ငေးမောရင်း သူမ ရင်ထဲမှာ ရွန်းမြဲလို့ ကံဖြာ လာပြန်သည်။ အလှူ လုပ်နေတာပဲနော်။ ပျော်စရာကြီးပါပဲ။ အင်ကြင်းနီ အမေ့ကို လိုက်ရှာကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်သည်။

အလို၊ အမှောင်ထဲမှာ ထိုင်နေတာ အမေပါလား။ အမေရယ်၊ ဒီစံပယ် ရုံကလေးနားမှာ ထိုင်နေတော့ ခြင်ကိုက်တာပေါ့။ အိမ်ပေါ် တက်ပါနော်။

ကြယ်ရိပ် လရိပ်အလင်းမှာ အမေ့ပါးပြင်ကလည်း စမ်းချောင်း ရေစီးဆင်းသလို တလက်လက်၊ အမေ ဘာဖြစ်လို့ ပါလိမ့်။ အမေ့အသွင်က ဝိညာဉ်မဲ့သူနယ်။ အင်ကြင်းနီ အမေ့ထံပါးသို့ ပြေးသွားလိုက်ပြီး ညင်သာသော စကားများ ဖြင့် ချော့မော့ဖျောင်းဖျာသည်။ သို့သော် အမေမကြား၊ ဟာ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွာ၊ မအေနဲ့ သမီးကြားမှာ ဘာသာစ

ကားတွေ ခြားနားသွားခဲ့ပြီလား။ အမေ နားမကြားတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ ။

"အမေ အမေ အမေ"

အဆက်မပြတ် အော်ခေါ်ရင်း အမေ့နားမှ အင်ကြင်းနီ ပြေးထွက်လာခဲ့သည် ။ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့မိသည် ။

များ ပြားသော်လည်း တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လှသည့် လူများ ဟာ သူမရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်း၊ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေများ နှင့် ရွာသူရွာသားတွေ ဖြစ်သည် ။ အလို၊ သူတို့ အားလုံး ကြေကွဲဆွတ်ပျံ့လို့ ပါလား။ အလှူလုပ်တယ်ဆိုတာ ပျော်ရမှာ ပါကွယ်။

အဖေ့ကို ခေါင်းရင်းမှာ ငြိမ်သက်စွာ တွေ့လိုက်ရ ပြန်ပါသည် ။ ယာလက်စ ကွမ်းရွက်ကို ကိုင်ပြီး ငေးမောလွင့်မျော နေသည် မှာ ဘယ်ရပ်ဌာနေအထိ မသိတော့။ ညီမလေးကလည်း အငိုမျက်နှာနှင့်။ သူတို့ ကိုကြည့်ပြီး အင်ကြင်းနီ စိတ်ညစ်ညူးလာ၏။

တော်ပြီ ကဗျာစပ်တော့မယ်၊ အနည်းဆုံး စိတ်ညစ်တဲ့ ကဗျာလေးပေါ့။

သူမ စာရေးစားပွဲလေးဆီ လျှောက်သွားလိုက်သည် ။ ရေးလက်စ ကဗျာစာအုပ်လေးကို ရင်ခုန်စွာ တဖျတ်ဖျတ် လှန်ပစ်လိုက်သည် ။ ရေးလက်စ ကဗျာလေးကို တွေ့ရသည် ။ သူမ ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

ကိုယ်ခြေချလိုက်တုန်းက

အင်ကြင်းပွင့်လေးတွေပါ

မင်းရင်ထဲကျမှ

ဆူးခက်တွေ ဖြစ်သွားခဲ့တယ်

အချစ်ရေ

ရိုးမတစ်ခုလုံး အစိမ်းရောင်လွှမ်းနေသလား

စိမ့်စမ်းရေကြည်အိုင်လေးနားမှာ

နှလုံးသားတွေသီဖွဲ့ ဝှက်ကျူးခဲ့ဖူး

ကဗျာလေးက တစ်ပိုင်းတစ်စ၊ ရက်စွဲလည်း မတပ်ရသေး။
အင်ကြင်းနီရဲ့ စိတ္တဇနလုံးထဲမှ ပွင့်အန်လာသည့် ရင်ကွဲကဗျာလေးတွေ။

သူမ ဘောပင်လေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည် ။ မပြီးဆုံးသေးသော
ကဗျာလေးကို ဆုံးအောင် ဆက်မည်။ သို့သော် ဘောပင်လေးက သူမ လ
က်ထဲသို့ ပါမလာ။ လမ်းခုလတ်တင် လျော့ခနဲ ပြုတ်ကျသွားခဲ့၏။

လူတွေ သူမထံသို့ စုပြုံ ကြည့်နေကြပြန်သည် ။ အင်ကြင်းနီ ဘယ်သူ့
ကိုမှ အရေးမစိုက်။ စာရွက်တွေကို တဖျတ်ဖျတ် လှန်ပစ်သလို ဘောပင်
များကိုလည်း တစ်ချောင်းပြီး တစ်ချောင်း ကောက်ယူ နေမိသည် ။
မကြာမီ စာကြည့်စားပွဲ အနားသို့ လူအချို့ ကပ်လာခဲ့ပြီး ပျဉ်ချပ်ပေါ်သို့
ကျနေသည့် ဘောပင်လေးများကို ကောက်ယူကာ ဖန်ခွက်ထဲသို့ နေရာ
တကျ ပြန်ထည့်ပေး ကြသည် ။ ပွင့်နေသော စာအုပ်လေးကို
ဝိတ်လိုက်ကြသည် ။

ဒါ ဘာသဘောလဲ အင်ကြင်းနီကို ကဗျာရေးခွင့် မပေးကြတော့ ဘူး
လားကွယ်။

သူမ စိတ်ပျက်စွာဖြင့် မီးဖိုထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပြန်သည် ။ မီးဖိုထဲမှာ ထမင်း
စားနေ ကြသူများကို တွေ့ရ၏။

အလို ဟိုစားပွဲမှာ ဟင်းကုန်တော့ မှာ ပါလား။ သူမ ဟင်းထည့်ပေး
ဖို့ အတွက် ဟင်းအိုးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည် ။

"ဂလွမ် လွမ်"

ဒီလက်က ဘာဖြစ်နေရတာတဲ့ လဲ။ ဘာကိုပဲ ကိုင်ကိုင် မမြဲ။ ကိုင်လို့ မရ။ ဟင်းအိုးကို ဖွင့်လိုက်တော့ အဖုံးက အိုးစင်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားခဲ့သည်။ ။

ထမင်းစား နေကြသူများ အလန့်တကြား ထပြေး ကုန်ကြတော့ အင်ကြင်းနီ စိတ်တိုသွားသည်။ ။

ဘာဖြစ်တာလဲဟာ စေတနာနဲ့ ဟင်းထည့် ပေးမလို့ ပါနော်။ တော်ပြီ ဒီကနေ့ ဘာမှ ကို အဆင်မပြေဘူး။

သည် နောက်တော့ အင်ကြင်းနီမှာ စာရေးစားပွဲသို့ ရောက်လိုက်၊ မီးဖိုထဲ ဝင်လိုက်ဖြင့် လူးလာတုံ့ခေါက် နေမိသည်။ ။

ဟင်း ဘယ်သူမှ လည်း သူမကို မမြင်ကြ။

မကြာမီ သံဃာတော်များ အိမ်ပေါ်သို့ ကြွလာကြသည်။ ။ အလို ရှင်ပြုမယ့် မောင်လေးက အနားသို့ မလာသေးပါလား။ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ သံဃာတော်တွေ၏ မျက်နှာတော်တွေလည်း တရားသံဝေဂ အပြည့်နှင့် စိတ်မချမ်းသာစရာ။

လူအုပ်၏ နောက်ဆုံးမှ အင်ကြင်းနီ သံဃာတော်များကို ဦးချဝတ်ဖြည့် လိုက်သည်။ ။ သို့ပေမဲ့ သူမ စိတ်တွေ ဂဏှာမငြိမ်။ လေယူရာ ယိမ်းပါချင် နေရသည့်ကြားထဲ အိမ်ပေါက်ဝမှာ ပေါ့ပါးလေလွင့် နေသူတွေက သူမကို မရမက ဆွဲခေါ်သိမ်းသွင်း နေကြပြန်သည်။ ။

ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြင့်ပင် အင်ကြင်းနီ တရားနာဖို့ ကြိုးစားသည်။ ။ မောပန်းလှပါဘိ။ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ လူတွေ အများကြီးထဲမှာ သူမကိုမှ ဘာလို့ နှောင့်ယှက်ကြတာလဲ။ အခြေအနေ တွေကို အင်ကြင်းနီ နားမလ

ည်။ သူမ စိတ်တွေကလည်း ပေါ့ပါးလွတ်လပ် လှပါတိ။

မကြာမီ ဆရာတော်၏ တရားဟောခြင်း ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည် ။

"သမီးရေ အင်ကြင်းနီရေ ပြုသမျှ ကုသိုလ် အဖို့ ဘာကို အမျှပေး ဝေပါတယ်။ ကောင်းရာ သုဂတိဘုံကို တက်လှမ်းနိုင်ပါစေလို့ အမျှ အမျှ အမျှ"

မိခင်၏ ရင်ကွဲထိန်းချုပ်သံဖြင့် ပီပြင်စွာ အမျှပေးဝေသံကြောင့် အင်ကြင်းနီ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲ ပူလောင်မြိုက် သွားရသည် ။

ဟာ အမေ ဘာတွေပြောနေတာလဲ

သူမ ပျာယာခတ်သွားစဉ် ကြေးစည်ထုသံ၊ ရေအိုးခွဲသံများကို ကြား လိုက်ရ၏။ ပြီးတော့ ငိုသံများ ...

ဟာ ဟာ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ။ ကျွန်မ ဒီမှာ လေ ... အင်ကြင်းနီ ဒီမှာ ရှိပါတယ်။

ကျွန်မ မသေပါဘူး။ ကျွန်မ မသေသေးပါဘူးရှင်။ ဒီမှာ လက်၊ ဒီမှာ ခြေထောက်၊ ဒီမှာ မျက်နှာ၊ ဒီမှာ နှုတ်ခမ်း အားလုံး ရှိသားပဲရှင်။

အင်ကြင်းနီ သူမကိုယ်သူမ စမ်းသပ်ကြည့်မိရင်း တရီရီ လောင်မြိုက် စ ရင်က ဖြစ်ပျက်မှုတွေကို သွေးပျက်စွာ လက်မခံနိုင် ဖြစ်နေမိသည် ။

"သမီးရေ အမျှ အမျှ အမျှ ငါ့သမီး အလိမ္မာလေး ကောင်းရာမွန်ရာ ရောက်ပါစေ လွတ်ရာ ကျွတ်ရာ ..."

ဟာ အမေရယ်၊ အမေ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ။ သမီး ဘယ်ကို သွားရမှာ လဲ အမေရယ်။ အပျိုစင် တစ်ယောက်ရဲ့ နားခိုရာဟာ မိဘရင် ခွင်က လွဲလို့ ဘယ်မှာ ဖြစ်ရဦးမှာ လဲ။ သမီး ဘယ်ကိုမှ မသွားနိုင်ပါဘူး

နော်။ သမီး အမေ့ကို ချစ်တယ်။ မိသားစုကို ချစ်တယ်။

ပြီးတော့ စံပယ်တွေ ပွင့်တဲ့ မိုးဖြိုင်ဖြိုင်ရာသီမှာ ပျိုးခင်းစိမ်း လယ်ကွင်းစိမ်းတွေကို ဖြတ်ပြီး သမီး ကျောင်းသွားရဦးမယ်။

ကဗျာတွေလည်း အများကြီး ရေးချင်သေးတယ်။ ချစ်သူကြောင့် နှလုံးသားတွေ ကွဲကြဲ နေရပေမဲ့ သမီး ရှင်သန်ပါရစေဦး အမေရယ်နော်။

"နောင် ဝေ ဝေ ဝေ"

အသည်းခိုက်မတတ် နာကျင်စူးရှလှသည့် ကြေးစည်သံကြီးက အင်ကြင်းနီရဲ့ နှလုံးသည်းပွတ်ကို လက်ကြမ်းကြီးနှင့် ကျုံးရုံးဖျစ်ညှစ် လိုက်ပြန်သည် ။

ဒါဖြင့် သူမ တကယ် သေဆုံးသွားပြီလား။

အင်ကြင်းနီ တစ်ခြံလုံး၊ တစ်အိမ်လုံးသို့ ယောက်ယက်ခတ်အောင် ပြေးလွှားနေမိသည် ။

မယုံနိုင်ပါဘူး။ တစ်ခုခုတော့ လွဲချော်နေကြပါပြီ။

ကောင်လေးတွေ စုပြုံထမ်းပိုးထားသည့် နေရာသို့ အင်ကြင်းနီ ပြေးကြည့်မိ ပြန်သည် ။

စည်ကား သိုက်မြိုက်လှသည့် လူတွေထဲမှာ ဘာတွေ ပါသွားတာလဲ။ သူမမှာ ဗျာပါဒတွေဖြင့် လောင်မြိုက်ကျွမ်းခို နေရသည် ။

အမေက ခြံဝမှာ ပုံလျက်သား ပျော့ခွေပြီး လူအများ လက်မှာ ကျန်ခဲ့သလို အဖေကတော့ အံတင်းတင်း ကြိတ်ပြီး နီရဲသော မျက်ဝန်းများ နှင့် လူအများ နောက်သို့ လိုက်ပါသွားခဲ့သည် ။

အင်ကြင်းနီမှာ အမေနှင့် အဖေကို ကြည့်ရင်းမှ စိတ်တွေ

အစိုးမရစွာဖြင့်ပင် ဟိုး လူတန်းကြီး နောက်သို့ ခုန်ပေါက် ပြေးလိုက်မိ ပြန်ပါသည်။ ။

***

ဟင် အဖုံးဖွင့်လိုက်သည့် သေတ္တာရှည်လေးထဲမှာ သူမပါလား။ ဒီမှာ လည်း သူမ။ အင်ကြင်းနီဆိုတာ ကမ္ဘာလောကမှာ နှစ်ယောက်တောင် မှ ပဲလားကွယ်။ ရှည်မျောမျော သေတ္တာလေး ထဲမှာ ပြုံးယောင်သန်းနေသည့် အင်ကြင်းနီသည် တောသတို့ သမီးလေး တစ်ယောက်လို ချစ်စဖွယ် လှပနေပေစွ။ သနပ်ခါးဖွေးဖွေး စံပယ်ပွင့်မွှေးမွှေး တို့ အပြင် ရှိရှိသမျှ တောပန်း တောင်ပန်းတွေ စုပုံထည့်ထားသည် မို့ သူမအသွင်က မျက်နှာ လေးပဲ ပေါ်တော့သည်။ ။

သူမကို အုတ်ဂူလေးထဲသို့ မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ် နေကြပါလား။ အင်ကြင်းနီ အုတ်ဂူလေးပေါ်မှ အသေအချာ ထိုင်ပြီး ကြည့်နေမိပါ၏။ မျက်ရည်များ ကလည်း ဖြေမဆည်နိုင်။

ဒါဖြင့် ငါ တကယ် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီပေါ့။

လောကကြီးမှာ မဖြစ်နိုင်တာလည်း ဘာမှ မရှိပါလား။ ချစ်ခင်သူ တွေနဲ့ ကွေကွင်းခြင်း၊ ခွဲခွာခြင်း ဆိုတဲ့ လောကဓံ ကြမ်းကြမ်းတွေကို ကျွန်မ တကယ် ခံစားရတော့မှာ ပေါ့။

ဟင့်အင်းကွယ်။ ကျွန်မ အသက်ရှင်ချင် ပါသေးတယ်။ မောင်လေး က အုတ်ဂူကို ခေါင်းနှင့် ဆောင့်ပြီး ငိုကြွေးအံကြိတ်နေသည်။ ။

"အဲဒီ မမကို တိုက်သွားတဲ့ ကားသမားကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာပြီး

သတ်မယ်"

အင်ကြင်းနီ အမှန်တကယ် လက်ခံရပေတော့မည်။ သူမ
သေဆုံးသွားခဲ့ပြီပေါ့။

ပူလောင် ကျွမ်းခြစ်သော ရင်က မီးဟု နုံးဟု နုံးတောက် နေပြန်၏။

ကျွန်မ ဘယ်မှာ ဘယ်သူတွေနဲ့ နေရမှာ လဲ။ ကျွန်မ ကြောက်တယ်။

အဆီးအတားမဲ့ မျက်ရည်မြစ်နှစ်စင်းက အင်ကြင်းနီ၏
ပါးပြင်ပေါ်မှာ လောင်မြိုက်စီးဆင်း ဖြတ်ပြေးနေကြသည် ။ သူမ၏ နှ
လုံးသားကလည်း ဖိအား ညှစ်အားတွေ များ လှချည့်။

အင်ကြင်းနီ အရပ်ရှစ်မျက်နှာကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေ မိပြန်သည် ။
ဆိုင်းညှို့ဖုန်းဆိုးများ နှင့် သစ်ပင်ကြီးတွေကလည်း ကျက်သရေ မရှိ။

သူမ၏ အုတ်ဂူလေး ပိတ်နေစဉ် မောင်လေးက သူမ၏ ဆံပင်မှ စံပ
ယ်ပွင့်လေး တစ်ပွင့်ကို ဆတ်ခနဲ ဖြုတ်ယူပြီး သူ့အိတ်ထောင်ထဲသို့ ထည့်
လိုက်သည် ။

"မမရေ လိုက်ခဲ့၊ အိမ်မှာ ပဲနေ"

*****